

1.

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK
Közigazgatási Iroda

Az ügy száma: K 700426 / 2024

Érkezett: 2025 JÚN. 30

Pld.: 2 Mell.: 2x12 db

Érk. módja: postán gyűjtőládába / személyesen /
e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun

aláírás:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 01825 - 0 / 2025		
Érkezett: 2025 JÚL 09.		
Erkezés módja		
☐ POSTÁN	☒ @	☐ EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 14	Kezelőiroda:

[REDACTED]

[REDACTED] mint
indítványozó (a továbbiakban:
Indítványozó), figyelemmel az
Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24.
cikk (2) bekezdés c) és d) pontjában biztosított
hatáskörére, az Alkotmánybíróságról szóló
2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban:
Abtv.) 26. § (1) bekezdése, és 27. §-a alapján
az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő a Miskolc Törvényszék útján, a
12.K.700.426/2024. számú ügyben.

2./ A fémkereskedelmi engedélyköteles anyagok felvásárlásának, illetve az azzal kapcsolatos napi adatszolgáltatás folyamata

Amikor egy fémkereskedőnél egy természetes megjelenik fémkereskedelmi engedélyköteles anyag értékesítése céljából, akkor a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy elkéri az értékesítő természetes személy okmányait, igazolványait (személyi igazolvány, vezetői engedély, útlevél, lakcímkártya, adóigazolvány), majd ezeket az adatokat a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy a Fémtv. 5. §-a szerinti nyilvántartásban rögzíti.

Az adott telephely napi zárását követően, a fémkereskedelmi tevékenységről szóló 443/2013. (XI. 27.) Korm. rendelet (a továbbiakban: **Korm. rendelet**) 20. §-a alapján adatszolgáltatásra kerül sor a Fémtv. 5. § (3) bekezdése szerinti adatok tekintetében Nemzeti Adó- és Vámhivatal, mint fémkereskedelmi hatóság által rendszeresített NAV_F02 nyomtatvány alkalmazásával. A nyomtatványt Indítványozó 4. számú mellékletként csatolja.

Az adatszolgáltatás keretében, elektronikusan beküldött adatokból ily módon a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, mint fémkereskedelmi hatóság minden nap naprakész adatokat kap, hogy ki, milyen mennyiségű, milyen anyagú fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesített.

Hangsúlyos körülmény azonban – és ebből származik a fémkereskedők, valamint a fémkereskedők nevében eljáró természetes személyek kiszolgáltatott helyzete is – hogy a fémkereskedők, illetve a fémkereskedők nevében eljáró természetes személyek

- részére sem a Fémtv., sem más jogszabály nem teszi lehetővé, hogy technikai eszközzel, vagy állami nyilvántartásokból (így például a JÜB rendszerben történő lekérdezéssel) meggyőződhesse a részükre átadott okmány valódiságáról, hitelességéről, valamint arról, hogy az okmányon feltüntetett fényképen szereplő, a megjelent személlyel hasonlóságot mutató személy azonos-e az okmányon feltüntetett személlyel;
- számára a GDPR alapján kifejezett tiltott a természetes személy által átadott okmányokról másolatot készíteni, így utóbb – egy fémkereskedelmi hatósági eljárás esetén – nincs lehetőségük arra, hogy bizonyítani tudják, hogy milyen adatot tartalmaztak azok az okmányok, amelyeket a fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő természetes személy átadott részükre.

A fentiekből eredően a fémkereskedőknek, illetve a nevükben eljáró természetes személyeknek rendkívül korlátozott ellenőrzési lehetőségek állnak rendelkezésükre az ügyfélazonosítás vonatkozásában. Amennyiben egy természetes személy megjelenik a fémkereskedő telephelyén, és bemutat egy személyazonosításra alkalmas okmányt, a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy kizárólag az ezen okmányon szereplő adatokat tudja rögzíteni a nyilvántartásában. Nincs jogszabályi felhatalmazása vagy technikai eszköze arra, hogy meggyőződjön:

- az okmány valódiságáról (pl. hamisított-e),
- az okmányon feltüntetett adatok helyességéről, állami nyilvántartásokkal való egyezőségéről (téves adatok),
- az okmány érvényességéről (pl. időközben visszavonták-e),
- vagy arról, hogy a fényképen szereplő személy valóban azonos-e a megjelent személlyel (pl.: ikrek, vagy az okmányon szereplő fényképhez képest változáson átesett személy (haj-, szakáll növesztés, kopaszodás, tetoválás, testi sérülés, piercing, okmánykiállítás óta eltelt idő következtében megvalósult öregedés).

További súlyos körülményként értékelendő, hogy – amint arra a Nemzeti Adó- Vámhivatal Heves Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága által kiállított, jelen alkotmányjogi panaszhoz 5. számú mellékletként csatolt jegyzőkönyv is utal - **előfordulhat olyan eset is, amikor egy természetes személy részére két különböző adóazonosító jelet képeznek, és két különböző adóazonosító jelet tartalmazó okmányt állít ki az adóhatóság, és a természetes személy egyszerre két eltérő számú adóigazolvánnyal rendelkezik.**

Állandó, napi szintű problémát jelent, hogy egyes rosszhiszemű – gyakran bűnöző – személyek valótlanul elveszetteként jelentik be például személyi igazolványukat, majd ezt követően egy új, további okmányt igényelnek. Ezután a korábban eltűntként bejelentett, a hivatalos nyilvántartásokban már érvénytelenített okmánnyal próbálnak meg fémkereskedelmi engedélyköteles anyagokat értékesíteni. A fémkereskedők, illetve a nevükben eljáró személyek azonban nem férnek hozzá az állami nyilvántartásokhoz, így nem tudják ellenőrizni, hogy a bemutatott, egyébként állami biztonsági elemekkel ellátott okmány már érvénytelen, és helyette egy új, másik igazolványt bocsátottak ki.

A fémkereskedőknek, illetve a fémkereskedők nevében eljáró természetes személyeknek tehát semmilyen jogi-, technikai, informatikai eszközük nincs arra, hogy kivédjék a rosszhiszeműen, csalárd módon, valótlan tartalmú, esetlegesen hamis vagy érvénytelen okmánnyal fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személyek magatartásait.

3./ A fémkereskedelmi hatóság gyakorlatának kritikája

3.1./ A fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személyek csalárd, rosszhiszemű magatartásai mellett óriási probléma az állami nyilvántartások, és a kibocsátott, kiváltképpen a rendszerváltást megelőzően kiadott személyi igazolványok adattartalmának megbízhatatlansága.

A Kúria Kfv.35.489/2021. számú ítéletéből megállapítható, hogy a fémkereskedelmi hatóság előtt legalább 2020 óta ismert, hogy óriási és rendszerszintű problémák vannak mind a kiállított adóigazolványok adattartalmával, mind a fémkereskedelmi-, illetve az állami-, és adóhatósági nyilvántartások pontosságával kapcsolatban.

A Kúria Kfv.35.489/2021. számú perében az alperes fémkereskedelmi hatósággal szemben a fémkereskedő részletesen ismertette, hogy csak az elmúlt fél évben legalább két tucat konkrét személyi igazolványán szereplő és adóigazolványán szereplő adatai között mutatkoztak súlyos eltérések, miközben mindkét okmány érvényes volt.

A Magyar Fémkereskedők Szakmai Egyesülete 2024. május 9. napján, a jelen alkotmányjogi panaszhoz 6. számú mellékletként csatolt beadvánnyal is fordult a fémkereskedelmi hatósághoz, hogy saját hatáskörben, vagy jogalkotás kezdeményezésével oldja fel azt a problémát, hogy az állami-, illetve adóhatósági nyilvántartások kaotikus és megbízhatatlan működésért, valamint egyes rosszhiszeműen eljáró fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személyek magatartásáért a fémkereskedőket, illetve a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyeket vonják felelősségre.

3.2./ A fémkereskedelmi hatóság jelenlegi jogalkalmazási gyakorlata olyan irányt vett, amely ahelyett, hogy a tényállást teljeskörűen feltárná, tisztázná, inkább a fémkereskedőket, illetve a fémkereskedő nevében eljáró személyeket objektív felelősségi pozícióba helyezi, miközben teljes mértékben figyelmen kívül hagyja azokat a létező jogi, technikai és gyakorlati korlátokat, amelyekkel a fémkereskedők, illetve a nevükben eljáró személyek kénytelenek szembenézni.

Jelen eset is rávilágít arra a tarthatatlan gyakorlatra, hogy a fémkereskedelmi hatóság kizárólag az adatszolgáltatás, valamint a saját nyilvántartásában szereplő eltérésekből indul ki, és annak érdemi, valódi, az értékesítő személy bevonásával elvégzett vizsgálata nélkül szab ki bírságot, hogy az adott eltérés milyen okból következett be.

Így különösen nem kerül vizsgálatra, hogy az értékesítő személy milyen okmányokat, dokumentumokat mutatott be, az adatok milyen formában és tartalommal szerepeltek az átadott okmányokon, és főként nem kerül megvizsgálására, hogy az értékesítő személy rosszhiszemű magatartása, illetve az okmány, vagy állami nyilvántartás hibája lehet-e a forrása annak, hogy a fémkereskedelmi hatóság szoftvere elhunytként azonosít egy egyébként élő személyt.

A jelenlegi gyakorlat kiemelten következmények nélkül hagyja azokat a valódi jogsértőket, akik a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyeket tudatosan megtévesztve például más, de velük rendkívül hasonló kinézettel rendelkező személy nevére szóló vagy érvénytelen iratokkal, akár szervezeten adnak el fémkereskedelmi engedélyköteles anyagokat.

Közismert tény az is, hogy az interneten (közösségi médiában, apróhirdetési oldalakon) tömegesen vannak jelen illegális fémkereskedelmi hirdetések, amellyel összefüggésben nem tapasztalható hatékony és aktív hatósági fellépés a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, mint fémkereskedelmi hatóság részéről. Ezzel szemben, a nyilvántartásba vett, engedéllyel rendelkező, szabályosan működő fémkereskedőket éri szankció minden apró formai hibáért, amely hibák többségének forrása az állami nyilvántartások pontatlansága és megbízhatatlansága, illetve a fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személyek – nem megelőzhető, kivédhetetlen – csalárd, rosszhiszemű, és tudatos magatartása.

Ez a gyakorlat kontraproduktív is: nem csökkenti – sőt kifejezetten erősíti - az illegális fémgyűjtést, viszont a szabályosan működő piaci szereplők helyzetét ellehetetleníti, és olyan hatást vált ki, amellyel – a szervezettbűnözés és az illegális fémgyűjtők előnyére - az engedéllyel rendelkező fémkereskedők fokozatosan kiszorulnak a piacról.

A fémkereskedelmi hatóság jelenlegi gyakorlata lényegében azt tükrözi, hogy lényegesen egyszerűbb egy irodából, táblázatok alapján, lényegében adminisztratív, adatrögzítési hibák miatt bírságot kiszabni, mint ténylegesen fellépni az illegális fémgyűjtéssel szemben, mivel az ilyen eljárások terepmunkát, és hosszadalmas, szakértelmet igénylő bizonyítást igényelnének.

Ennek folytán egy olyan torz, mesterségesen generált kép alakul ki a fémkereskedelmi hatóság működéséről, amely szerint a hatóság aktív, eredményes és hatékony, miközben a valóságban elsősorban a jogkövető fémkereskedők szankcionálása zajlik. Az engedély nélkül tevékenykedő, a közszolgáltatásokban és mások vagyonában kárt okozó, sokszor szervezeten működő jogsértők azonban továbbra is zavartalanul folytathatják tevékenységüket, az ellenük történő hatósági intézkedés marginális. Ez a közömbös, és szakmaiatlan hatósági attitűd is az oka annak, hogy az interneten lényegében tömegesen elérhetőek illegális fémgyűjtők hirdetései.

A statisztikák ily módon történő alakítása azonban nemcsak a közvéleményt téveszti meg, hanem a politikai döntéshozókat is, hiszen a fémkereskedelemtől felelős minisztérium hangzatos (elhunyt személy adatainak rögzítése – valóságban fémkereskedő félrevezetése, vagy adatrögzítési hiba), de a valóságot nem tükröző adatokhoz jut, és ily módon nem kerül sor sem a szükséges jogalkotásra, sem a fémkereskedelmi hatóság folyamatainak kiigazítására. A hatósági jogalkalmazás során tehát – mintegy öncélúan - a hatóság létének önigazolása kerül a fókuszpontba.

Indítványozó kiemeli, hogy a fémkereskedelmi hatóság nem is érdekelt abban, hogy ez a probléma megoldódjon, hiszen ha nem tudna adatrögzítési, gépelési hibák, illetve a fémkereskedők kiszolgáltatott helyzetéből adódó megtévesztés miatt pénzbírságot kiszabni, akkor ezzel, a statisztikai adatokkal hangzatosan szemléltethető tevékenysége meghatározó része elveszne, kiüresedne, és más, nagyobb erőforrást, erőfeszítést, több munkát, és szakértelmet igénylő eljárásokat kellene helyette lefolytatnia, amelyre való szándék nem tapasztalható.

A fémkereskedelmi hatóság határozatai azonban jelenleg azt a hamis, és abszurd képet közvetítik, mintha a fémkereskedők, illetve a nevükben eljáró természetes személyek szándékosan elhunyt személyek adatait rögzítenék a nyilvántartásba, és mindezt olyan úgy, hogy arról még ugyanazon napon, elektronikusan adatszolgáltatást is teljesítenek a Korm. rendelet 20. §-a alapján a Nemzeti Adó- és Vámhivatal részére, csak hogy mindenképpen értesüljön „jogsértésükről” a hatóság. Ez nyilvánvalóan teljességgel abszurd.

4./ A Fémtv. 5. §-ának alaptörvény-ellenessége

A Fémtv. 5. §-a alapján a fémkereskedelmi tevékenység során a jogkövető magatartás objektíve nem garantálható. A fémkereskedő nevében eljáró természetes személy ugyanis csak az okmányon szereplő adatokat rögzítheti, de nem ellenőrizheti az okmányok valóságát, az okmányokon feltüntetett adatok helyességét, továbbá másolatot nem készíthet, és nincs semmilyen állami nyilvántartáshoz hozzáférése (pl. JÜB-lekérdezés).

A felvásárlás és ahhoz kapcsolódó adatrögzítés ily módon lényegében szerencsejátékká válik, és – a nagy számú felvásárlás és adatrögzítés miatt - előbb-utóbb a fémkereskedő véletlenszerűen és elkerülhetetlenül szankcionálttá válik.

Valójában nem is kérdés, hogy a fémkereskedő, illetve a nevében eljáró természetes személy elkövet-e jogsértést, mert akár elkövet, akár nem, nem lesz módja bizonyítani a fémkereskedelmi hatóság állításával szemben, hogy ő az okmányokon szereplő, részére átadott, bemutatott és az értékesítő személy részére kiállított okmányokat rögzítette, mert az okmányokról nem készíthet másolatot, és egyéb bizonyítási eszköz sem áll rendelkezésére. Ez azt jelenti tehát, hogy ha a fémkereskedelmi hatóság eljárást indít valótlan tartalmú adatrögzítés miatt, akkor bármikor, bárkit szankcionálni tud, mert a hatósági állásponttal szemben senki nem lesz képes ellenbizonyítani.

A nagy volumenű ügyfélforgalom, felvásárlás miatt tehát törvényszerű, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy – akármilyen gondossággal jár el – előbb-utóbb olyan helyzetbe kerül, hogy hatósági következmények érik, amellyel szemben védtelen lesz, nem fog érdemi jogorvoslat rendelkezésére állni.

Indítványozó szerint sérti az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot, hogy a Fémtv. 5. §-a nem teszi lehetővé, hogy érdemben, bizonyítékokkal védekezni lehessen a fémkereskedelmi hatóság esetleges azon állításával szemben, hogy valótlan adatrögzítés történt.

Indítványozó kiemeli, hogy

- az elsőfokú hatósági eljárásban;
- a másodfokú hatósági eljárásban;
- a közigazgatási perben

is kérte, hogy az okmányok bemutatásának kötelezettségével tanúként idézzék meg [REDACTED] de ezen kérelmét mind a fémkereskedelmi hatóság, mind a bíróság elutasította.

Ennek nyilvánvaló oka az volt, hogy sem a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, sem a Miskolci Törvényszék nem mert megkockáztatni azt, hogy a [REDACTED] által bemutatandó okmány alapján kiderüljön, hogy az Indítványozó, mint fémkereskedő nevében eljáró természetes személy helyes adatokat rögzített a [REDACTED] nevére kiállított okmányról, tehát jogsértés nem történt. Az tehát, hogy a [REDACTED] adóazonosító igazolványán a [REDACTED] azonosítószám szerepelt az okmány adattartalmának hibája, ami az állami nyilvántartások kaotikus voltára, illetve az adóhatóság hibájára vezethető vissza. Indítványozóra helyezték át tehát a felelősség teljes terhét, mert mind a fémkereskedelmi hatóság, mind a törvényszék előtt nyilvánvaló volt az is, hogy Indítványozó a tanúbizonyítás elutasítása esetén úgysem lesz már képes egyéb eszközzel bizonyítani az állításait.

Indítványozó kiszolgáltatott helyzetével, a felelősség súlyának teljes ráhelyezésével ugyanis továbbra is elfedhető az az állami kudarc, hogy tömegesen vannak természetes személyek birtokában valótlan, illetve téves adattartalmú okmányok, adóazonosító igazolványok, amely a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt, mint fémkereskedelmi hatóságot sajnos nem ösztönöz intézkedésre.

A közhatalom birtokában a fémkereskedelmi hatóság és Miskolci Törvényszék könnyen meg tudja kerülni Indítványozó érveinek érdemi vizsgálatát, de Indítványozó ügye túlmutat annak jelentőségén, és valójában arra a rendszerszintű problémára mutat rá, hogy a téves adattartalmú okmányokért, valamint csalárd módon eljáró, rosszhiszemű személyek magatartásaiért az érintetteket nem, hanem kizárólag a fémkereskedőket vonják felelősségre, miközben nekik nincs lehetőségük az állami nyilvántartások hibáinak, valamint az esetlegesen hamis okmányok kiszűrésére, kivédésére.

A Fémvtv. 5. §-a tehát olyan objektíve teljesíthetetlen elvárást támaszt a fémkereskedőkkel szemben, amely ellentétes a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal (Alaptörvény XXIV. cikk), valamint a jogállamiság és jogbiztonság (Alaptörvény B) cikk) alkotmányos követelményével.

A tanúvallomás és az okmány bemutatásának elutasításával a fémkereskedelmi hatóság és a bíróság nem biztosították az eljárás tisztességességét, valamint a fegyveregyenlőség elvét. E körülmények sértik az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdését, amely kimondja, hogy "Mindenkinek joga van ügyének hatóság előtti tisztességes elbírálásához." Sérül továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése, amely szerint "Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét bíróság tisztességes eljárásban bírálja el."

Mindez azt eredményezi, hogy a hatósági és bírósági eljárás során nem biztosított az érdemi védekezés lehetősége, mivel a fémkereskedő semmilyen módon nem képes bizonyítani, hogy milyen okmány és különösen milyen adattartalmú okmány alapján történt az adatrögzítés.

Ez ellentétes az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt arányossági követelménnyel is, amely szerint alapjogok csak a feltétlenül szükséges mértékben és más alapjog vagy alkotmányos érték védelme érdekében korlátozhatók. Jelen esetben azonban a fémkereskedő olyan kötelezettséggel szembesül, amelyhez a jogalkotó nem rendelt megfelelő jogosultságokat vagy eszközöket, így a korlátozás nem tekinthető sem szükségesnek, sem arányosnak.

Végső soron tehát a Fémvtv. 5. §-a a jogsértés objektív felelősségével terheli meg a fémkereskedőt, illetve a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt, miközben elzárja attól, hogy önhibáját kizárja vagy jogszerűségét bizonyítsa.

Indítványozó kéri az Alkotmánybíróságot, hogy vizsgálja meg eljárása során azt is, hogy az alaptörvény-ellenesség származhat-e jogalkotói mulasztásból.

Indítványozó szerint a Fémvtv. 5. §-a akkor felelne az Alaptörvénynek, ha a fémkereskedők nevében eljáró természetes személyek számára biztosított lenne az, hogy technikai eszközzel, illetve az állami adatbázisokból történő lekérdezéssel (pl.: JÜB rendszer) ellenőrizni tudják egy okmány érvényességét, valóságát, valamint az okmányon feltüntetett adattartalom és az állami nyilvántartások tárolt adatok egyezőségét.

Mindaddig ugyanis, amíg ennek lehetősége nem biztosított, addig lényegében bármikor, bármely fémkereskedőt, bárhogy szankcionálni lehet, mert az érintetteknek semmilyen érdemi lehetőségük nem lesz védekezni, a lefolytatott eljárások csak formaiak lesznek, a hatékony jogvédelem nem lesz biztosított.

5./ Indokolási kötelezettség elmulasztása

5.1./ Indítványozó – a hatósági döntésekkel összefüggésben – az Alaptörvény XXIV. cikkére, - a bírósági ítélettel összefüggésben – az Alaptörvény XXVIII. cikkére hivatkozva állítja, hogy sérült az indokolt hatósági döntéshez, valamit bírósági ítélethez való joga.

A fémkereskedelmi hatóság, valamint a Miskolci Törvényszék ugyanis nem adott számot döntése (ítélete) indokolásában arról, hogy a fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személy [REDACTED] milyen okmányokat, dokumentumokat mutatott be, az adatok milyen formában és tartalommal szerepeltek az átadott okmányokon, és főként nem került megvizsgálására az adott dokumentum valóságosága, érvényessége.

Nem terjedt ki az indokolás arra sem, hogy ha az egyébként élő [REDACTED] a vételi jegyen, aláírásával nyilatkozatot tett arról, hogy a [REDACTED] számú adóazonosító jel az övé, akkor miért tartja nyilván a Nemzeti Adó- és Vámhivatal az élő [REDACTED] elhunyt személyként.

A fémkereskedelmi hatóság, és a Miskolci Törvényszék tehát formalista, mechanikus módon, a fémkereskedelmi hatóság szervezeti érdekét szem előtt tartva vizsgálódott, melynek során vizsgálata során nem érintette, és ily módon cáfolni sem törekedett azt, hogy nem az állami nyilvántartások hibája, az okmány adattartalma, illetve a fémkereskedelmi engedélyköteles anyagot értékesítő személy csalárd magatartása okozta a téves adatrögzítést.

5.2./ Indítványoz rögzíti, hogy a Fémvtv. 11/B. §-a a következőképpen rendelkezik:

11/B. § A fémkereskedelmi hatóság a fémkereskedőt 1 millió forintig, a nevében eljáró természetes személyt 300 ezer forintig terjedő bírsággal sújtja, ha az e törvényben meghatározott

a) nyilvántartás havi zárását, napi összesítését, azoknak a fémkereskedelmi hatósághoz történő benyújtását késedelmesen teljesíti, valamint ha a nyilvántartás-vezetési kötelezettségét valótlan adattartalommal vagy hiányosan teljesíti, vagy abban az adatokat az előírásoktól eltérően vagy eltérő rendszerességgel rögzíti, valamint ha ismételten hiányosan, valótlan adattartalommal vagy az előírásoktól eltérően teljesíti,

b) nyilvántartást nem vezet, nyilvántartás havi zárását, napi összesítését, azoknak a fémkereskedelmi hatósághoz történő benyújtását nem teljesíti.

c) a 4. § (6a) bekezdésben foglalt adatszolgáltatási kötelezettségét nem teljesíti.

Az Alkotmánybíróság előtt IV/1393/2025. számon folyamatban lévő ügyből is ismert, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal, mint fémkereskedelmi hatóság diszkrecionálisan, lényegében ad hoc módon értelmezi a Fémvtv. 11/B. §-át az alábbiakban részletezettek szerint.

	A Fémvtv. 11/B. § értelmezése	Idézett nyilatkozat
Egy korábbi ügyben meghozott, 1730496514 iktatószámú másodfokú döntés 7. oldala (első indok)	A fémkereskedőt kell szankcionálni a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy mulasztásáért is.	<i>„a fémkereskedőkre vonatkozó kötelezettségeikért a gazdálkodó tartozik felelősséggel a mulasztás szándékos vagy nem szándékos volta esetén is, függetlenül attól, hogy az adott kötelezettséget a feladatért felelős munkavállaló mulasztotta el. A munkavállaló által elkövetett mulasztásért a gazdálkodó felel, annak következményeit ő viseli.”</i>
Egy korábbi ügyben meghozott, 1730496514 iktatószámú másodfokú A másodfokú döntés 7. oldala (második indok)	A fémkereskedőt és a nevében eljáró természetes személyt együttesen (egy eljárásban), egyszerre szankcionálni kell.	<i>„a gazdálkodó fellebbezésben felhozott érvelése nem helytálló, ugyanis a Fémvtv. fent hivatkozott §-ában nem vagylagos a szankcionálandó személy, hanem a rendelkezés azt tartalmazza, hogy az adott jogsértésért a fémkereskedő mellett a nevében eljáró természetes személyt is fémkereskedelmi bírsággal kell sújtani</i>
Fémkereskedelmi hatóság 104.K.704.242/2023/9. számú ügy tárgyalásán tett nyilatkozata (tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal)	Vagy a fémkereskedőt vagy a nevében eljáró természetes személyt kell szankcionálni, ezt alperes diszkrecionálisan dönti el.	<i>„Álláspontunk szerint a fémkereskedelmi törvény 11/B. §-a alapján a fémkereskedőt és a mellette nevében eljáró természetes személyt is lehet bírságotolni. Az, hogy jelen esetben a magánszemély vagy természetes személy ellen nem indult eljárás, az a felperest nem menti fel a jogsértés alól.”</i>

A fémkereskedelmi hatóság egy további ügyben ea Fémvtv. 11/B. §-át egy további negyedik módon is értelmezte.

	A Fémvtv. 11/B. § értelmezése	Idézett nyilatkozat
Fémkereskedelmi hatóság 6401712354 iktatószámú határozata 3. oldal	A fémkereskedő nevében eljáró természetes személy mulasztásáért kizárólag a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt kell szankcionálni.	<i>„a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy kötelessége a jogszabályban meghatározott határidőre teljesítenie a napi adatszolgáltatást.”</i>

Indítványozó ügyében pedig a fémkereskedelmi hatóság egy további ötödik módon értelmezte a Fémvtv. 11/B. §-át

A fémkereskedelmi hatóság ugyanis amellet, hogy a jelen alkotmányjogi panasszal támadott határozatával megállapította Indítványozó felelősségét és szankcionálta Indítványozót, ezt követően egy külön, önálló eljárást indított a fémkereskedő (Indítványozó) nevében eljár természetes személlyel szemben is, és megállapította az ő a felelősségét is. A fémkereskedelmi hatóság tehát Indítványozó esetében akként értelmezte a Fémvtv. 11/B. §-át, hogy a jogsértést kétszerese kell értékelni, és külön eljárást kell lefolytatni a fémkereskedővel, valamint a fémkereskedő nevében eljár természetes személlyel szemben is oly módon, hogy a fémkereskedővel szemben lefolytatott eljárásban a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt, míg a fémkereskedő nevében eljár természetes személlyel szemben lefolytatott eljárásba a fémkereskedőt nem kell ügyfélként bevonni.

Indítványozó hatósági döntésekkel összefüggésben tehát mindezek alapján is a hivatkozik az Alaptörvény XXIV. cikkének sérelmére az indokolt hatósági döntéshez való joga, a bírósági ítéletekkel összefüggésben az indokolt bírói döntéshez való joga sérelmére is (Alaptörvény XXVIII. cikk). A fémkereskedelmi hatóság ugyanis azzal, hogy nem vonta be ügyfélként Indítványozó ügyében a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt, a fémkereskedő nevében eljár természetes személy ügyébe pedig az Indítványozót a hatósági eljárásba, ily módon sem fémkereskedelmi hatóság, sem a bíróság határozatai nem tartalmazzák azon legalapvetőbb indokolást sem, hogy a fémkereskedő nevében eljár természetes személy felelősségét vizsgálták-e.

A fémkereskedelmi hatóság lényegében kirekesztette az Indítványozót és a fémkereskedő nevében eljár természetes személy egymás eljárásából, hogy érintettek a másik ügyfél eljárásában lefolytatott eljárási cselekményekről, bizonyításról ne szerezhessenek tudomást, továbbá ne tudjanak a másik ügyfél eljárásban nyilatkozatot tenni.

Hiányosok mind a hatósági döntések, mind a bíróság ítélete amiatt is, mert az indokolás nem tisztázza azon súlyos ellentmondást, hogy

- ha a Fémvtv. 11/B. §-t úgy kell helyesen értelmezni, hogy vagy fémkereskedő nevében eljár természetes személyt, vagy a fémkereskedőt kell szankcionálni, úgy sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzak arra vonatkozóan indokolást, hogy a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt miért nem kell szankcionálni, miközben a fémkereskedelmi hatóság egy korábbi 6401712354 iktatószámú határozatában korábban akként foglalt állást, hogy kizárólag a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt kell szankcionálni a Fémvtv. 11/B. §-a alapján;
- ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt és a fémkereskedőt egyszerre, együttesen kell szankcionálni, úgy sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzak arra vonatkozóan indokolást, hogy miért külön eljárásban lettek-e személyek szankcionálva, és hogyan oldható fel a két határozat közötti azon ellentmondás, hogy az egyik határozat kizárólag az egyik személy, míg a másik határozat kizárólag a másik személy felelősségét állapítja meg (Kit terhel akkor felelősség valójában?);
- ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy kizárólag a fémkereskedőt kell szankcionálni, akkor sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzák, hogy a Fémvtv. 11/B. §-ának „a nevében eljár természetes személy” fordulatát hogyan kell értelmezni, illetve a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt miért nem vonták be az eljárásba.
- ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy kizárólag a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt kell szankcionálni, akkor ugyancsak nem tartalmazzak arra vonatkozóan sem a hatósági döntések, sem az ítéletek, hogy miért nem vonták be ügyfélként az Indítványozó ügyfél kapcsolatos eljárásba a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt, és miért nem biztosították részére a nyilatkozattétel és a védekezés lehetőségét.

6./ Normavilágosság hiánya

Indítványozó szerint az a jogi norma, amelyet a közhatalmat és hatósági hatáskört gyakorló közigazgatási szervek, továbbá a bíróságok is képesek ötféle módon értelmezni nem felel meg a normavilágosság követelményének.

Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés szerinti jogállamisági klauzulából levezethető normavilágosság követelményével összefüggésben a 3293/2019. (XI. 18.) AB határozat [21] bekezdésében rögzítette, hogy a szabályozás mindaddig nem sérti a normavilágosság elvét, amíg nem minősül a jogalkalmazó számára értelmezhetetlennek, illetőleg nem nyílik lehetőség a túlzottan általános megfogalmazás miatt szubjektív, önkényes jogalkalmazásra {3/2016. (II. 22.) AB határozat, Indokolás [11]}. Azaz „[a]lkotmánysértésnek csak az minősül, ha a sérelmezett jogszabály tartalma olyan mértékben homályos, vagy rendelkezései annyira ellentmondásosak, hogy a tisztázatlanság feloldására a jogszabály-értelmezés már nem elegendő” {1263/B/1993. AB határozat, ABH 1994, 672-674; 3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [18]}.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatában tehát valamely jogszabály nem csak akkor minősülhet normavilágosság követelményébe ütközőnek, ha az az önkényes jogalkalmazásra alapot adhat, hanem akkor is, ha az adott rendelkezések tartalma oly mértékben homályos, hogy a tisztázatlanság feloldásához a jogszabályértelmezés sem elegendő. Amennyiben nincs olyan ésszerű, az Alaptörvény 28. cikkének is megfelelő indok, ami miatt ugyanannak a jogi normának különböző eredményre vezető értelmezése közül kiválasztható a jogszerű, akkor a norma megnyitja a lehetőséget az önkényes jogalkalmazásra is.

Az, hogy a Fémvtv. 11/B. §-a alapján egy jogsértésért, mulasztásért csak a fémkereskedő, vagy csak a fémkereskedő nevében eljár természetes személy szankcionálható, vagy két e személy vagylagosan, netán egy, illetve külön eljárások lefolytatását követően együttesen, az öt különböző, egymással konkuráló és összeegyeztethetetlen jogértelmezésnek minősül.

Az alperes fémkereskedelmi hatóság márpedig az Indítványozóval lefolytatott eljárásban – az előbbi táblázatban részletezett módon – többféle módon is értelmezte a Fémvtv. 11/B-át. Ebből következően megállapítható, hogy a Fémvtv. 11/B. §-a fémkereskedelmi hatóság számára is homályos, hiszen a fémkereskedelmi hatóság a jogszabály-értelmezés módszereivel nem volt képes megtalálni az egyetlen helyes jogértelmezést.

A fémkereskedelmi hatóság határozatának indokolásában és a közigazgatási perben előadott érvelése ehelyett az összes, egymásnak ellentmondó lehetséges értelmezési módot ismerteti, és e több, különböző jogértelmezésre egyszerre alapítja döntését, annak ellenére, hogy e különböző, konkuráló jogértelmezések eltérő eredményre és jogkövetkezményre vezetnek.

A Fémvtv. 11/B. §-a tehát alaptörvény-ellenes, mert túlzottan általánosan van megfogalmazva, amely az Alaptörvény B) cikke által megjelenített jogbiztonság, jogállamiság követelményét sértve önkényes jogalkalmazáshoz vezet. Jelen esetben az önkényes jogalkalmazás különösen abban érhető tetten az alperesi fémkereskedelmi hatóság eljárásában, hogy a fémkereskedelmi hatóság bár megállapította, hogy a jogsértést nem a fémkereskedő, hanem a nevében eljár természetes személy valósította meg, a fémkereskedelmi hatóság a jogsértés megvalósítóját azóta sem, egyáltalán nem szankcionálta, hanem kizárólag a jogsértést el nem követő fémkereskedőt. Ezen önkényes, elintéző jogalkalmazás velejárója pedig, hogy a fémkereskedelmi hatósági eljárásban az egyetlen cél, hogy bármi áron statisztikai szempontból eredményességet lehessen felmutatni, szankcionálni, bírságot lehessen, akár annak az árán is, hogy a tényleges jogsértést elkövető mentesül a felelősségre vonás alól, illetve olyan ártatlan személyeket sújtanak szankcióval, akik jogsértést még az eljáró hatóság szerint sem követtek el.

A Fémvtv. 11/B. §-ának homályos tartalma nem csak amiatt eredményez alaptörvény-ellenességet, mert ezzel – ahogyan azt Indítványozó ügye is példázza – más, a hatóság által is azonosított és nevesített személy jogsértéséért egy olyan személyt sújtanak szankcióval, aki jogsértést nem követett el, hanem – különösen a bíróság jogértelmezése miatt – lényegében megnyílt annak a lehetősége, hogy a jogsértést megvalósító természetes személyek teljes mértékben átjátsszák a felelőségüket a jogi személy fémkereskedőkre, és ily módon érinthetlenné váljanak. E jogértelmezés pedig elsősorban azért önkényes, illetve contra constitutionem, mert az Alaptörvényből bizonyosan nem vezethető le olyan jogértelmezést, hogy más által elkövetett jogsértéséért olyan jogalanyt kell szankcionálni, aki a jogsértést nem követte el.

A jogbiztonság szempontjából ugyanakkor elengedhetetlen, hogy egy szankciót előíró jogszabály pontosan meghatározza a szankcionálható személyek körét, illetve több nevesített jogalany esetén azt is, hogy e több jogalany közül, ki, mikor, hogyan szankcionálható.

7./ Nulla poena sine culpa

7.1./ Amennyiben az Alkotmánybíróság arra az álláspontra helyezkedne, hogy a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell értelmezni, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy által megvalósított jogsértésért kizárólag a jogsértést meg nem valósító fémkereskedőt kell szankcionálni, a jogsértés tényleges megvalósítóját pedig szankcionálatlanul kell hagyni, úgy a Fémvtv. 11/B. §-ának alaptörvény-ellenességével összefüggésben Indítványozó az alábbiakat adja elő.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.

Indítványozó álláspontja szerint, a Fémvtv. 11/B. §-ának alaptörvény-ellenessége miatt nem tud tisztességes (fair) hatósági eljárás megvalósulni egy olyan fémkereskedelmi ügyben, amelyben a hatóságnak a Fémvtv. 11/B. §-a alapján a szankció alkalmazásakor olyan személyt kell szankcionálnia, aki a Fémvtv. 11/B. §-ában nevesített jogalanyok közül nem valósította meg a jogsértést.

Az Alkotmánybíróság a 3311/2018. (X. 16.) AB határozatában akként foglalt állást, hogy a közigazgatási szerv a jogalkalmazás során, a konkrét eljárásában nem hagyhatja figyelmen kívül az ügyfél jogait, egyidejűleg kell teljesítenie közérdekvédelmi és szubjektív jogvédelmi funkcióját.

Indítványozó hangsúlyozza, hogy kiüresedik a fémkereskedelmi hatóság hatósági hatásköre, szerepe és rendeltetése azáltal, hogy ugyan eljárása során helyesen feltárja, azonosítja, hogy ki valósított meg jogsértést, azonban e személlyel szemben nem lép fel, e személyt nem vonja felelősségre. Márpedig közérdek lenne az illegális fémgyűjtés-, valamint a fémlopások visszaszorulása, azonban ez nem várható egy olyan hatósági jogalkalmazása során, ahol a potenciális természetes személy elkövetők azt észlelik, hogy a fémkereskedelmi hatóság elsősorban a jogsértést el nem követő, jogi személy fémkereskedőket szankcionálja, mert ezen jogalanyoknál van mód a pénzbírság eredményes behajtására, amellyel látványos, a rendszerszintű hibákat és hiányosságokat elfedő statisztikai eredményesség rajzolható fel. **Indítványozó ügye arra mutat rá, hogy a fémkereskedelmi hatóságnak sokkal fontosabb a szankció, illetve bírság kiszabása, mint az általa azonosított és megnevezett jogsértő felelősségre vonása, és ily módon a prevenció által a közérdek védelme.**

Tisztességtelen, és a **nulla poena sine culpa** elvébe ütközik, hogy a Fémvtv. 11/B. §-a alapján azt a személyt kell szankcionálni, aki a jogsértést nem követett el.

Indítványozó továbbá rámutat arra is, hogy a Fémvtv. 11/B. § előbbiek szerinti értelmezése ellentétes az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből fakadó jogállamiság követelményével, különösen a jogbiztonság elvével. A fémkereskedelmi hatóság nem kerülhet olyan helyzetbe, hogy a jogsértés tényleges elkövetőjét azonosítva is kénytelen legyen tétlen maradni vele szemben, míg ezzel párhuzamosan egy másik, a jogsértést el nem követő jogalanyra ró ki hátrányos jogkövetkezményt. Ez a helyzet a norma kiszámíthatóságának hiányát, a jogalanyok közötti indokolatlan diszkriminációt eredményezi, és súlyosan sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt arányossági követelményt is.

A hatósági eljárás és jogalkalmazás illetén torzulása nemcsak a közvetlenül érintett jogalanyokat, hanem az egész jogrendszerbe vetett közbizalmat is erodálja. A norma célja — a fémkereskedelmi jogsértések visszaszorítása és az illegális tevékenységek szankcionálása — nem valósulhat meg akkor, ha a tényleges elkövetők szankcionálása helyett egyfajta statikus felelősségi mechanizmus működik, amely annak ellenére automatikusan a jogi személy fémkereskedőket sújtja, hogy a Fémvtv. 11/B. §-a a fémkereskedő nevében eljár természetes személyt nevesíti.

7.2./ A Szankció tv. 1. § (2) bekezdése és a 2. § (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

1. § (2) E törvény rendelkezéseitől törvény akkor rendelkezhet eltérően, ha ezt e törvény megengedi.

2. § (2) Közigazgatási szankciót azzal a természetes személlyel, jogi személlyel vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezettel szemben lehet alkalmazni, akinek, illetve amelynek a közigazgatási szabályszegésért való felelősségét a közigazgatási hatóság megállapította. Az elkobzás akkor is alkalmazható, ha felelősségre vonásra nem került sor.

A bíróság a Szankció tv. 1. § (2) bekezdése, a Szankció tv. 2. § (2) bekezdése, valamint a Fémvtv. 11/B. §-a együttes értelmezése alapján akként foglalt állást, hogy az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény szerint lefolytatott hatósági eljárásban nem azzal szemben kell szankciót alkalmazni, akinek a szabályszegésért való felelősségét a fémkereskedelmi hatóság megállapította (a fémkereskedő nevében eljár természetes személy), hanem azzal szemben, akinek felelősségét nem állapították meg, hanem éppen ellenkezőleg igyekeznek a jogszabályi kötelezettségek határidőben történő teljesítésének betartására, mivel többek között a munkavállalótól megköveteli a jogszabályi kötelezettség teljesítés tényének az általa használt nyilvántartásokban történő pontos és eseményszerű rögzítését.

Amennyiben az eljáró hatóságok és a bíróság az Alaptörvény 28. cikkének megfelelően végezték el a Szankció tv. hivatkozott rendelkezéseinek értelmezését, úgy a Szankció tv. 1. § (2) bekezdése és 2. § (2) bekezdése alaptörvény-ellenes, ugyanis azok az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot sértve olyan önkényes, a nulla poena sine culpa elvét sértő jogalkalmazáshoz vezet, ami nem jogsértést megvalósító személyek szankcionálását, hanem a jogsértést el nem követő, ártatlan személyek oktalan szankcionálását eredményezi.

Mindez egyébiránt súlyosan sérti az Alaptörvény B) cikkéből levezethető jogbiztonság és jogállamiság követelményét is.

8./ Egyenlő bánásmód követelményének megsértése a hatósági döntésekkel és bírósági ítéletekkel összefüggésben

Az Alkotmánybíróság a 3355/2024. (X. 8.) számú határozatával azért semmisítette meg az eljáró bíróság ítéletét, mert a bíróság a közigazgatási perben nem orvosolta, hogy az adóhatóság ugyanazt a jogviszonyt adózónként eltérően minősítette, a megkülönböztetésnek nem volt alkotmányos indoka.

A fémkereskedelmi hatóság a jelen alkotmányjogi panaszhoz csatolt, 6401712354 iktatószámú határozatában – helyesen - akként foglalt állást, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy kötelessége a jogszabályban meghatározott határidőre teljesítenie a napi adatszolgáltatást, ezért a Fémvtv. 11/B. §-a alapján kizárólag a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt, mint a jogsértés megvalósítóját szankcionálta.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint a törvény előtt mindenki egyenlő, és a (2) bekezdés szerint Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül biztosítja. A hátrányos megkülönböztetés tilalma az Alkotmánybíróság gyakorlatában nem jelenti minden megkülönböztetés tilalmát, a tilalom elsősorban az alapjogok terén tett megkülönböztetésre terjed ki. Személyek közötti, alkotmányosértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alkotmányellenes, ha végső soron összefügg az emberi méltósághoz való joggal, és a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka lenne, vagyis önkényes {9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [22]}

Az egyenlőség fogalma ahhoz kapcsolódik, hogy azokat, akik azonosak, azonos módon kell kezelni, míg akik eltérők, eltérően. Így nemcsak az azonos helyzetű személyek közötti különbségtétel, hanem a különböző helyzetű személyek azonos kezelése kapcsán is megállapítható a hátrányos megkülönböztetés megvalósulása {lásd: 17/2014. (V. 30.) AB határozat, Indokolás [44]; 8/2023. (VI. 20.) AB határozat, Indokolás [33]–[35]}

A fémkereskedelmi hatóság egy másik jogalany esetében, azonos tényállás mellett akként foglalt állást, hogy a jogsértést ténylegesen elkövető, a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt kell szankcionálni kizárólagosan, hiszen az adatszolgáltatás határidőben történő teljesítésének kötelezettsége a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt (munkavállalót) terheli. Indítványozó ügyében ugyanakkor, ugyanezen fémkereskedelmi hatóság már akként foglalt állást, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt egyáltalán nem kell szankcionálni, hanem kizárólag az Indítványozót, mint fémkereskedőt kell. Nincs alkotmányos indoka annak, hogy ezen megkülönböztetésnek mi az oka.

Az Alkotmánybíróság a 3355/2024. (X. 8.) számú határozatában az eljáró közigazgatási bíróság feladataként határozta meg, hogy felismerje és azonosítsa az ügy alapjogi érintettségét abban az esetben, ha az eljáró hatóságok az egyenlő bánásmód követelményét megsértve azonos ügyekben, eltérő döntéseket hoznak. Amennyiben a közigazgatási bíróság az alkotmányos indok nélküli megkülönböztetést nem orvosolja, az a bírósági eljárás vonatkozásában Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozza, míg a hatósági eljárás esetében az Alaptörvény XXIV. cikke szerint tisztességes hatósági eljáráshoz való jog sérelme azonosítható. Indítványozó is az Alaptörvény ezen rendelkezéseinek sérelmére hivatkozik ügyével összefüggésben.

Indítványozó az egyenlő bánásmód követelményével összefüggésben összehasonlítható helyzetben lévő személyek körében hivatkozik azon fémkereskedőkre, akikkel összefüggésben napi adatszolgáltatási kötelezettség késedelme miatti ügyben a fémkereskedelmi hatóság nem a fémkereskedőket, hanem a kizárólag a jogsértést ténylegesen elkövető, a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyeket szankcionálta.

9./ A fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt nem értesítették az eljárás megindításáról, továbbá e személyt nem is vonták be az eljárásba

Az Alkotmánybíróság a 3311/2018. (X.16.) AB határozatában kiemelte, hogy a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az igazgatási szervek a döntéseiket indokolják.

A 3311/2018. (X. 16.) AB határozat [33] bekezdése rögzítette továbbá, hogy az eljárás megindulásáról való értesítés garanciális jelentőségű az ügyféli részvételi jogok gyakorlása szempontjából, mivel az eljárás megindulásáról való értesítés minden ügyféli eljárási jognak alapvető feltétele [lásd ehhez: Európa Tanács Miniszteri Bizottsága jó közigazgatásról szóló R. (2007) 7. számú ajánlása és függeléke, 8. cikk és - nagyszámú ügyfélre vonatkozóan - a 15. cikk; az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága R. (87) 16. számú ajánlása a nagyszámú ügyfelet érintő hatósági eljárásokról; Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikk a megfelelő ügyintézéshez való jogról, 2. a) pontja]. Az eljárás megindításáról való értesítés tehát a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog egyik alapvető garanciája. Amennyiben az ügyfél nem értesül az eljárás megindításáról, az elsőfokú eljárásban biztosított számos ügyféli joggal nem tud élni, így például az iratmegismerési, nyilatkozattételi, indítványtételi joggal. A bizonyítékok megismeréséhez való jog szintén a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog szerves részét képezi, mert az ügyfél a bizonyítékok megismerését követően tudja kialakítani a hivatalból indított, felelősséget megállapító hatósági eljárásokban a védekezését. A nyilatkozattételhez és a védekezéshez való jog érvényesülése feltételezi, hogy az ügyfél megismerhesse a hatóság bizonyítási eljárását, az annak keretében beszerezett bizonyítékokat, amelyekre a hatóság az ügyfelet érintő döntéseit alapozza (3223/2018. (VII. 2.) AB határozat, Indokolás [36] pont). A bizonyítékok megismertetése az ügyféllel - az eljárásról való értesítés elmaradása esetén - orvosolhatná az abból eredő hátrányokat, azonban annak elmaradása tovább fokozza az ügyféli jogok sérelmét. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az eljárás megindulásáról való értesítés joga, valamint a bizonyítékok megismerésének joga a nyilatkozattételhez és a védekezéshez való jogon keresztül a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog értelmezési tartományához szükségszerűen hozzátartozik.

A 3311/2018. (X. 16.) AB határozat [36] bekezdése hangsúlyozta, hogy **az ügyfelek bevonása nélkül lefolytatott elsőfokú eljárást önmagában nem az teszi jogszerűvé és tisztességessé**, hogy az ügyfél előterjesztett fellebbezést és annak alapján sor került a másodfokú eljárás lefolytatására. A másodfokú eljárás adott esetben - a teljes felülbírálati jogkörből adódóan is - korrigálhatja az elsőfokú eljárás hibáit, tévedéseit, azonban ez nem minden hiba esetén tehető meg. A konkrét esetben a másodfokú eljárásban fogalmilag kizárt az értesítés elmaradásának korrigálása.

Indítványozó rögzíti, hogy a Fémvtv. 11/B. §-át alkalmazva a fémkereskedelmi hatóság és az eljáró bíróság úgy hoztak döntést arról, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt nem szankcionálható a fémkereskedelmi hatóság szerint is ezen személy által megvalósított jogsértésért, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt nem értesítette a fémkereskedelmi hatóság az eljárás megindításáról és ebből következően e személyt nem is vonták be az eljárásba.

Az Alkotmánybíróság előbbieken idézett következetes gyakorlatára is figyelemmel mindez azért sérti az Indítványozó Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes (fair) hatósági eljáráshoz való jogát, mert így az Indítványozóval szemben lefolytatott hatósági eljárásban Indítványozó nem ismerhette meg a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt, mint másik ügyfél nyilatkozatát, bizonyítékait, védekezését.

A fémkereskedő nevében eljáró természetes személy ügyfélként való bevonása garanciális jellegű, hiszen a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy nyilatkozhat olyan lényeges tényekről, körülményekről, amelyek cáfolják, árnyalják, vagy adott esetben éppen egybehangzóan megerősítik a fémkereskedő által előadottakat. A fémkereskedelmi hatóság azonban nem vonták be ügyfélként a

fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt a hatósági eljárásba, így mind fémkereskedelmi hatóság, mind a bíróság határozatai nem tartalmazzák azon legalapvetőbb indokolást sem, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy felelősségét vizsgálták-e.

- Ha a Fémvtv. 11/B. §-t úgy kell helyesen értelmezni, hogy vagy fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt, vagy a fémkereskedőt kell szankcionálni, úgy sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzák arra vonatkozóan indokolást, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt miért nem kell szankcionálni, miközben a fémkereskedelmi hatóság 6401712354 iktatószámú határozatában korábban akként foglalt állást, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy kötelessége a jogszabályban meghatározott határidőre teljesítenie a napi adatszolgáltatást.
- Ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt és a fémkereskedőt egyszerre, együttesen kell szankcionálni, úgy sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzák arra vonatkozóan indokolást, hogy ezen esetben miért nem került sor mind a mai napig a fémkereskedő nevében eljáró természetes személy szankcionálására.
- Ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy kizárólag a fémkereskedőt kell szankcionálni, akkor sem a hatósági döntések, sem az ítéletek nem tartalmazzák, hogy a Fémvtv. 11/B. §-ának „a nevében eljáró természetes személy” fordulatát hogyan kell értelmezni, illetve a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt miért nem vonták be az eljárásba.
- Ha a Fémvtv. 11/B. §-át úgy kell helyesen értelmezni, hogy kizárólag a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt kell szankcionálni, akkor ugyancsak nem tartalmazzák arra vonatkozóan sem a hatósági döntések, sem az ítéletek, hogy miért nem vonták be ügyfélként az eljárásba a fémkereskedő nevében eljáró természetes személyt, és miért nem biztosították részére a nyilatkozattétel és a védekezés lehetőségét.

Indítványozó tehát mindezek alapján a hatósági döntésekkel összefüggésben hivatkozik az Alaptörvény XXIV. cikkének sérelmére az indokolt hatósági döntéshez való joga, a bírósági ítéletekkel összefüggésben az indokolt bírói döntéshez való joga sérelmére is.

Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére figyelemmel nyilatkozik, hogy jelen alkotmányjogi panaszával összefüggésben a neve nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Indítványozó nyilatkozik, hogy Indítványozó azért minősül érintettnek, mert a sérelmezett bírósági döntéseket megelőző eljárásokban Indítványozó felperesként vett részt.

Indítványozó nyilatkozik, hogy a jogorvoslati lehetőségek kimerítéséhez szükséges kúriai ítéletet 2025. május 12. napján, cégkapun történő letöltéssel, elektronikus úton közölték Indítványozóval.

Indítványozó nyilatkozik, hogy az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletekkel szemben perújítási eljárást nem kezdeményezett, további felülvizsgálati eljárásra nincs lehetőség, ilyen eljárások nincsenek folyamatban, továbbá Indítványozó nem kérte a sérelmezett bírósági határozatok és a hatósági döntés végrehajtásának felfüggesztését.

Mellékletek:

1. számú melléklet: Miskolci Törvényszék 12.K.700.426/2024/20. számú ítéletének másolata
2. számú melléklet: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 1681242389 iktatószámú döntésének másolata
3. számú melléklet: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága 6401875464 iktatószámú döntésének
4. számú melléklet: NAV_F02 űrlap
5. számú melléklet: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Vármegyei Adó- és Vámigazgatósága által felvett jegyzőkönyv kivonat arról, hogy egy természetes személy egyszerre két különböző adóazonosító jellel is rendelkezik
6. számú melléklet: Magyar Fémkereskedők Szakmai Egyesületének megkeresése a fémkereskedelmi hatóság felé
7. számú melléklet: Fémkereskedelmi hatóság egy másik ügyben meghozott, 1730496514 iktatószámú határozata
8. számú melléklet: Fémkereskedelmi hatóság egy másik ügyben meghozott 6401712354 iktatószámú határozata
9. számú melléklet: Fémkereskedelmi hatóság 104.K.704.242/2023/9. számú ügy tárgyalásán tett nyilatkozata (jegyzőkönyv kivonat)
10. számú melléklet: Nemzeti Adó- és Vámhivatal 6403746623 iktatószámú végzésének másolata
11. számú melléklet: Törvényes képviselő aláírási címpéldánya

Debrecen, 2025. június 26.

